

og Købstadkommunerne udarbejdede Vedtægter, og Ministeren vil altsaa kunne nægte sit Samtykke, saa længe ikke alle disse forskellige Autoriteter enes om fælles Vedtægter. Men jeg vil dog gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at saaledes har det jo aabenbart ikke været Lovens Mening. Der staar i Loven af 1857 § 1: „For hver Købstad og hvert Amt forfattes en Vedtægt, der bestemmer, hvad der er at anse som bunden Næring. Disse Vedtægter, der revideres hvert 5te Aar, udarbejdes af Indenrigsministeriet efter indhentet Betænkning fra Købstædernes Kommunalbestyrelser og Aamtsraadene paa Landet.“ Det har jo aabenbart ikke været Meningen dermed, at disse Vedtægter skulle være enslydende for hele Landet; thi saa havde man optaget det i Næringsloven og udtrykkelig sagt, hvad der skal betragtes som bunden Næring, og hvad ikke. Men det hedder udtrykkelig: „Det skal bestemmes for hver Købstad og hvert Amt for sig.“ Meningen af Loven har jo øjensynlig været den, at de lokale Forhold, Forholdene i de enkelte Kommuner maa der tages Hensyn til, saaledes, at hvad man kan ønske skal være bunden Næring i den ene Kommune, ikke behøver at være det i den anden. Jeg behøver ikke at nævne Eksempler. Bagernæringen er f. Eks. fri paa Landet, men er bunden i Købstæderne og ligesaa adskillige andre Næringer, saa det vilde vist være i høj Grad ilde set, om man kom til en Udvikling, der medførte, at samtlige disse henved halvandethundrede Næringer, der ere bundne i Købstæderne og Kjøbenhavn, ogsaa skulde være det paa Landet. Jeg vil gøre opmærksom paa dette, at jeg ikke anser det for Hensigten eller overensstemmende med Loven af 1857, om en saadan Ensartethed søgtes gennemført. Men det gør ogsaa, at det er noget vanskeligt at benytte Udtrykket „bunden Næring“ her som Grundlag for, hvad der skal være skattepligtigt ifølge mellemkommunale Skatteregler, og jeg kan ikke tro andet, end at der maa kunne gives Udtryk derfor, som tage Hensyn til de Subvendinger, som den meget ærede Minister gjorde gældende. Han oplyste jo nemlig, at man derigennem vandt at udelukke alle Embedsmænd; men jeg tror, at de ere udelukkede alligevel. Naar man blot taler om „Næring“, vil en Embedsmand ikke kunne komme ind derunder; thi et Embede betragtes i Reglen ikke som Næring og vil vist heller ikke efter legal Sprogbrug kunne betragtes som saadan. Der kan mulig være Grund for at undtage enkelte andre, f. Eks. Sagsførere, som Ministeren nævnte, men jeg tror, at det vilde være rigtigere da at udtrykke sin

Tanke bestemt, hvad det er, man vil have inddraget under Bestemmelsen, og hvad ikke.

Maa jeg endelig endnu en Gang gøre opmærksom paa, at der i det Forslag, som Udvalgets Flertal udarbejdede i Fjor, var optaget en Bestemmelse om Hartkornsbetalingen. Jeg mener ikke dermed, som det ærede Medlem fra Ringkøbing, at man ikke kan vedtage en Reform af den personlige Kommuneetat uden at komme ind paa hele Hartkornsbetalingsspørgsmaalet. Det tror jeg meget godt, man kan, og jeg vil derfor heller ikke tilraade at følge den Anvisning, det ærede Medlem fra Storehedinge (S. Scavenius) gav til at løse dette Spørgsmaal om Hartkornsbetalingens Afskaffelse eller Fiksering; thi det er jo givet, at naar det Spørgsmaal kommer frem, vil man efter al Sandsynlighed ikke naa noget Resultat for denne Sag. Det er et Spørgsmaal, som jo maa forbeholdes en nærmere Forhandling for sig. Naar imidlertid Udvalgets Flertal i Fjor har medtaget et vist Hensyn til Hartkornsbetalingen, er det, fordi den Form, hvori vi havde optaget det i Fjor, vilde have en naturlig Konsekvens i selve Reglerne for den mellemkommunale Betaling. Forslaget, som vi anbefalede i Fjor, var det, at Sogneraadene uden Aamtsraadets Samtykke, kunde bestemme Forholdet mellem Vigningen paa Hartkorn og paa Formue og Lejlighed til indtil Halvdelen. Naar man gif derudover, udtrævedes der altsaa Aamtsraadets Samtykke. Det er ærede Medlemmer bekendt, at dette Forholdstal er overordentlig forskelligt i Landets forskellige Kommuner. Det varierer lige til en Toldsted. Der er de Kommuner, hvor der kun lignes $\frac{1}{2}$ paa Hartkornet og $\frac{11}{12}$ paa Formue og Lejlighed, og der er de Kommuner, der omvendt kun ligne $\frac{1}{12}$ paa Formue og Lejlighed og $\frac{11}{12}$ paa Hartkornet. Et saa overordentlig stort Spille rum er der og maa der selvfølgelig være af Hensyn til kommunale og lokale Forhold. Men den Omstændighed, at vi hidtil have savnet Afgang til at beskatte Folk, der ikke bo i Kommunen, har ført til, at man i en stor Del af Landets Landkommuner har maattet forhøje Skatten paa Hartkorn ganske uforholdsmæssig, fordi man har sagt sig selv: Kunne vi ikke ad anden Vej ramme den Hartkornbesidder, der bor uden for Kommunen, maa vi i alt Fald sørge for at ramme ham derigennem, at en uforholdsmæssig stor Del af Kommunens Bestaatning lægges paa Hartkornet og ikke paa Formue og Lejlighed. Derved er man kommen til i mange Kommuner at se en Fordeling af indtil $\frac{7}{8}$ paa Hartkornet og kun $\frac{1}{8}$ paa Formue og Lejlighed. Men fra det Øjeblik, der hjemles